

לא היה עדיין גורל מלצ'ט), מי־שהיה וזיר־המכ־
 הר באנגליה, בקר את הארץ בפעם הראשונה והת־
 ארה בדרך כל גדולי ישראל אצל גליקין במגדל
 בעברם בגליל־ ובימים ההם נטעו חורשת איקליפ־
 טוסים לאורך הכביש החדש שבין טבריה וצפת
 ליד מגדל, ואלפרד מונר נתכבד בנטיעת עץ
 ראשון.

ואולם הימים ימי סתיו ובערב יום הנטיעה
 ירד גשם רב. בכ"ז ירד חוזר אל מקום הנטיעה
 ושתי רגליו טבעו בתוך האדמה החדשה והכבדה,
 והטיט נדבק לנעליו ברחב של כתר אחד.

— מיסטר גליקין! — אמר אלפרד מונר —
 אני לוקח ממך הרבה אדמה. . .

— אין דבר „אכסלנץ“! — ענה גליקין — וזשי
 לם כחור טוב בעד האדמה.

למחרתו קבל גליקין מהוויר שיק ע"ס 2000
 לוי"ש טבין וטקילין לקנית חקדקע של מלצ'ט
 במגדל. . . * * *

עברו שנים מועטות וגליקין החזיר בקור
 למלצ'ט בלונדון.

מסתמא־נתגלגלה השיחה על אדמתו במגדל
 ועל בנין וי"ל ה על חוג ים כנרת. . .
 שאל מלצ'ט את גליקין:

— הגרנא לי, ידידי, למה לי וי"ל ה ב טי
 ב ר י ה ?

— צדקת מאך, השיב השני בחכמתו אבל תר
 שני לספר לך אניקדוטה קטנה ויבואר לך הענין
 מפני מה נחוצה לך וי"ל ה בטבריה.

(חסוף בעמוד ז')

ברחוב היהודים. . . הגוי מלא עבודה מבקר עד
 ערב ומרויח עד שמונה „ליראס“ (לירות)
 לחדש. . .

— והיהודים? שאלתי בקצרה מפני פחד
 התער החד שעבר על פני.

— כ"א כהיהודים, הוא אומר מרויח אחד
 שיללינג או שנים ליום... כל „הסעירים“ (צעירים)

הולכים אל הגוי וגם מנהל ה ב נ ק, שהוא
 איש נכבד, הולך אליו... מה? התער לא מגרד? ...
 אם יש שלשה ספרים יהודים, אפשר אחד מהם לא
 טוב, אפשר שנים? אולי יש צדיק אחד כמו
 הגוי... אני חושב לעזוב בקרוב את צפת ולנסע
 לחיפה. . . רוצה מעט „פורד“? ... מה לעשות?
 אלה שצעקו אמש באספה „עבודה עברית“ הם
 „עסמס“ (בעצמם) מקיימים עבודה זולה. . .
 „נעימן“! . . .

— תודה רבה! עניתו לספר שלי, לא רק בעד
 התספורת כי אם גם בעד החומר הטוב הזה. . . * * *

ומדי עברי בגליל על פני מגדל טבריה
 ועל פרדסיה שעל חוג ים כנרת, ומדי ראותי את
 בניניה, בנניה והיכליה— אי־אפשר לי לכלי לזכר
 ולהזכיר את ג ל י ק י ן זה משה האיש הקונה
 והבונה, הנוטע והזורע, המיסד והמעורר גם אחי
 רים לקנין־ולבנין, ואשר הקים בזמן האחרון גם
 בלון־עשירים כהדר הכרמל אשר בחיפה.

וכשראיתי מרחוק את וילח־מלצ'ט המוקפת
 יער אישכוליות ומאות דונמי בננות והכביות נוכר
 תי כביעה שהיה;
 זה היה עוד בשנת 1921 כשאלפרד מונר (או

כאמריקה נערכה אספה גדולה ביקבי וקרן־יעקב
 וראשון־לציון והחלט פה אחד לעקר מן השורש את
 כל השקדים הישנים והפרדסים החדשים ולנסע
 במקומם אך ורק כרמי־גפן חדשים כדי לחכין ולש־
 לח יינות ומשקאות מא"י לאמריקה היבשה והר
 צמאה.

וכוסרים לי כי בעלי ה„כרמל האורינוגלי“
 מחיפה ומפ"ת עשו „ק די י שיר ר ב נ ן“ אחרי
 הוכר, אשר תקו בזמנו תוספת־חוק כנגד המשקאות
 באמריקה הירועה בשם The 18th Amendment
 החוק ה"ה, ושהיה בעוכרי הפירמה הזו, כידוע
 ובמקום ח"י זה ישתו „לחיים“ מכרמילי א"י! * * *

ובימים הראשון בבקר למחרת הנאומים הנל־
 הבים והרועשים שלנו בצפת, הזמנתי לחדרי ב מד
 ל ו ן ה מ ר כ ז היפה והמסודר בטעם אירופי,
 ספר יהודי לגוז את שערי.

ישבתי על כסאי למול המראה הגדולה (אגב,
 בן־אבי הביא בילקוטו מתל־אביב מראה קטנה לגי
 לזה כי השש פן לא תמצא מראה קטנה או גדולה
 במלוגני צפת הנדחת. . .), וה„פיגארו“ שלי, מכרי
 הישן, העלה מורה על ראשי ודקדק עמי על חוט
 השערה כעם צדיק גמור. פתאום נתפרצה מלבו
 אנהה קלה ושאל:

— האמנם יש תקוה לצפת?
 — כודאי! — עניתו לו, אם רק תרצו אתם
 הצפתים!

— אבל הצפתיים אינם „רוסים“ (רוצים), ענה
 בעל המספרים נגות והוסיף בלשונו:
 — הנה יש לנו שלשה ספרים יהודים וגוי אחד

בעובי הקורה. מה עשו? מה היו י כ ו ל י ם
 לעשות? הקהילו אספות בירושלים ובת"א, נתב־
 נסו ליישובות בין ג' הסיעות וקבלו החלטות מסור
 ימות: מכאן ואילך ד"ר ארלוזורוב לא י ע ו ף
 מבלי „ויוזה“ חתומה בידי פרבשטיין וניומן, ולא
 יניע יד ורגל מבלי הורמנא דמלכותא של „המעמד
 הבינוני“ ומבלי שירצה תחילה לפני חבריו בסוכי
 נות לא תורת־שבע־לפה כפי שנהג עד כה אלא
 תורה־שבכתב, שחור על גבי לבן. . . * * *

ובמספרים כי פעם ישבו אחב"י בקרון הרכבת
 ובדרך נסיעתם שוחחו בהתלהבות על איזה רעידת־
 אדמה שהיתה במסינה או במקום אחר. יהודי אחר
 פשוט, שישב מן הצד ושמע את השיחה נתקרב
 אליהם ושאל בתמימות: „דבר זה שאתם מדברים
 עליו, האם טוב הוא בשביל ה י ה ו ד י ם“? . . .
 שאלה זו עומדת לפני תמיד אחרי כל בחירה
 של נשיא חדש באמריקה או וורה חדשה באנגליה:
 „האם זה טוב ליהודים?“

אינו בקי בהלכות „אתה כהרתנו“ באמריקה
 כד"ר אלכסנדר י. אמדור או כר' זלמן קוטלר מירר
 שלים שזכו להיות במדינות הרחוקות החן, ואינו
 יכול לרעת בדיוק אם בחירתו של ר ו ז ב ל ט
 זה היא ט ו ב ה ל י ה ו ד י ם בכלל או רק
 לשני היהודים שנמנו למושלי מדינות שלמות,
 האחד בניו־יורק גופא במקום רזבלט והשני בשיר
 קאגו— אבל דבר אחד הוא ברור כי טובה גדולה
 תצמח אי"ת לחירה זו לא"י, בלומר ל„כרמל־המזר
 רחי“ ואפילו ל„כרמל“ האורינוגלי בחיפה.

בשבוע זה, לאחר שנתקבלה הבשורה הטובה

אמר עזמות...

בשביל מה? איני רוצה לספר, אבל הכל יודעין:
 בשביל קנאה ותחרות וצרות עין, מעין „אשקא
 דריספק“ ותו לא! פקידה־סוכנות מאג"ש, שנסע
 עמי ברכבת גלה לי את ה„סוד“: ניומן ופרבש־
 טיין קבלו „פקידים חדשים“— את הדגן מא"י
 לארגון הקירה של ה מ ע מ ד ה ב י נ ו נ י
 ימ"ש ואת מיס תירוש הבלונדינית מאמריקה להר
 יות להם לטייפיסטית, והנה עשו ה„בלתי־ציונים“
 — „ויצעקו“ ושכחו את שלשת המזכירים של ארל־
 זורוב: מזכיר עונות, מזכיר נשכחות ומזכיר נש־
 מות, ואין פ ר ץ ואין צוחה ואין קיצוצים
 לקצין. . .

וישנה גירסא אחריתא— אבל זהו מעשה
 בפני עצמו. . . איני רוצה להכניס ראשי בין שני
 ההרים הציוני וה„בלתי־ציוני“ (אגב, היתכן שבור
 עדי־הפועל הערבי, למשל, יהיו חברים „בלתי־ער־
 בים“? . . .), ואומר אני כי כל מה דעביד רחמנא
 לטב עביד. ב ר י ע ב ד, הרי צמתה לנו טובה
 מהמהלוקת הזו, בחינת „מען יצא מתוק“, דהיינו?
 — כיון שנתגלה הסוד ברבים ע"י „דאר־היום“ כי
 הסיטרא־דשמאל עשו יד אחת בכרי להפך את
 הקערה על פיה ולהניח את היד על הממשלה, כבי
 יכול, עם הקופה הריקה, מיד נתעוררו הציונים
 דכלללים והמזרחי הודיינו כלם במיהם ויעמדו בפ־
 רץ, וגם הוא, איש הכרזל, כיון שראה שכלו כל
 הקצין ויד חסטרטא אחרת תספד, נכנסם תיכף ומיד

ורואה אני בחוש ובפועל ממש שאסור לר'
 עומות לעזב את ירושלים עיר־הבירה ולהשאירה
 בלא השגחה שלו אפילו יום אחד!

וראיה לדבר: אך יצאתי עם בן־אבי לימים
 אחדים לק"ק צפת תוכב"א והנה— טראך־קראך!
 אנדרלמוסיה שלמה קמה בירושלם ומשכר לאורך
 כל החזית.

החכם־בשי הגיש בביכול את התפטרותו לע־
 דת הספרדיק מפני שלא יכלו, כנראה, לחלק את
 הממונות על הירושה של בליקום; פרבשטיין וניר
 מן יצאו בדימום מפני שעלה הגרון על תקציביהם
 דוקא, ארלוזורוב מתייעץ בגלוי עם הסטרא־דשמאל
 ובסתר עם ה„בלתי־ציונים“ ויוסף פשה ריב־לין
 וחיל המלמדים שלו שמו מצור על הסינאטור במב־
 צד הסוכנות. . . ולפעמים — חוצפא כלפי מעלה
 מהניא: אינני זו מכאן, אינני מקבל שטרות, אי־
 נני הולך לביה"ס. . .

והמלחמה נטושה בין המורים ובין „הגזברות“
 הריקה של האמריקאים בעלי הדעות בלי המאות...
 והבל־יוזין? — ה פ ג נ ו ת ו צעקות, הקול קול
 י ע ק ב י והירים ידי מורים הסוטרם על שתי
 הלחיים, של הנפגש להם תחת היר. . . ובינתים—
 החרדים סגורים ותינוקות של בית רבן נפוצים בש־
 זקום וברחובות בין גלגלי המכוניות הגדולות עם
 של גלגלי המכוניות הגדולות—